



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. O.**, zast. Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem se sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2018, č. j. MV-2973-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 3. 2020, č. j. 57 A 140/2018 - 94,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 3. 2020, č. j. 57 A 140/2018 - 94, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí specifikované tamtéž.

[2] Stěžovatelka jím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2017, č. j. OAM-28787-10/DP-2017, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území.

[3] Žádost byla zamítnuta proto, že pominuly důvody, pro které bylo žalobci uděleno vízum k pobytu za účelem strpění pobytu na území. Trvání těchto důvodů je přitom jednou z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění (§ 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobci dříve ve vycestování bránila překážka nezávislá na jeho vůli [§ 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], spočívající ve zhoršené bezpečnostní situaci v Doněcké oblasti, odkud pochází. Nyní je situace odlišná v tom, že se může vrátit do jiné části země, kde ozbrojený konflikt neprobíhá (možnost tzv. vnitřního přesídlení).

[4] Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky pro nesplnění požadavků na odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a to konkrétně pro (i.) nevypořádání námítky zpochybňující závěr o možnosti vnitřního přesídlení, (ii.) opomenutí důkazních návrhů žalobce fotodokumentací z místa jeho dřívějšího pobytu (Doněcká oblast) a tiskovými informacemi z místních médií.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatelka namítá, že se námitkou týkající se vnitřního přesídlení zabývala; výslovně se k ní sice vyjádřila jen jednou větou, vypořádání námítky je však zřejmé z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[6] Podotýká, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí (uvedené podporuje bohatými citacemi z judikatury Ústavního a Nejvyššího správního soudu). Doplnuje, že o možnosti vnitřního přesídlení na Ukrajině konstantně judikuje i Nejvyšší správní soud.

[7] Zmínka žalobce týkající se vnitřního přesídlení byla pouze všeobecnou proklamací, na kterou stěžovatelka dle svého názoru adekvátně reagovala.

[8] K závěru krajského soudu o opomenutí důkazních návrhů uvádí, že šlo o podpůrné důkazy dokreslující tvrzení žalobce ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině, kterou se však stěžovatelka řádně zabývala na str. 4 a 5 rozhodnutí.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, z přípustných důvodů, stěžovatelka je osobou oprávněnou a jedná za ni zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Přistoupil proto k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil závěru krajského soudu o nevypořádání odvolací námítka týkající se možnosti vnitřního přesídlení.

[13] Předně v této souvislosti uvádí, že argumentaci v odvolání lze podle obsahu rozdělit na tři části. V první z nich žalobce zcela obecně uvádí, že rozhodnutí ministerstva je pouze

pokračování

formální, není v něm upřesněno, jak ministerstvo posuzovalo a jak prokazovalo svůj závěr, z jakých zdrojů čerpalo a na základě čeho rozhodlo. Žalobce má za to, že odůvodnění rozhodnutí je postaveno jen na evropských předpisech ohledně bezvízového styku pro občany Ukrajiny. Také druhá část, která se konkrétněji vztahuje k možnosti vnitřního přesídlení, je značně obecná; žalobce v podstatě netvrdí nic jiného, než že závěr o možném návratu do jiné části země je nepodloženým tvrzením, kterým mu stěžovatelka doporučuje či nařizuje, jak má ve svém životě postupovat. Nejkonkrétnější je třetí část, ta se ale týká situace v Doněcké oblasti, o jejíž závažnosti nebylo ve věci sporu, a míjí se tedy s důvodem, pro který nebyl žalobci dlouhodobý pobyt za účelem strpění udělen.

[14] Byť je odvolání relativně obsáhlé (čítá 6 stran), obsahově je vcelku chudé a rozhodovací důvody ministerstva zpochybňuje jen v části a poměrně obecnými námitkami.

[15] Dále je podstatné, že stěžejní částí odůvodnění napadeného rozhodnutí je popis a následně kvalifikace situace na Ukrajině, kde stěžovatelka rozlišuje situaci na východě země a v jejím zbytku (výslovně je to zdůrazněno v odst. 4 na str. 5 rozhodnutí).

[16] Z kontextu (závěr o možnosti vnitřního přesídlení byl důvodem, pro který ministerstvo žalobcovu žádost zamítlo, se kterým se stěžovatelka ztotožnila a který byl tedy z logicky věci podstatou její argumentace) je zcela zřejmé, že stěžovatelka se možností vnitřního přesídlení zabývala, a proto výtky krajského soudu byla neopodstatněná.

[17] Nejvyšší správní soud nicméně považuje za vhodné na tomto místě zdůraznit, že s ohledem na povahu přezkoumávaných rozhodovacích důvodů krajského soudu nijak nehodnotí zákonnost závěru ohledně vnitřního přesídlení ani důvodnost dalších žalobních námitek.

[18] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka opomenula žalobcem navrhované důkazy.

[19] V odvolání ověřil, že žalobce k důkazu navrhoval zprávy a fotodokumentaci z místa svého pobytu na Ukrajině (Doněcku). Z odvolání však nikterak nevyplývá, že by se uvedené důkazy měly vztahovat k možnosti vnitřního přesídlení, jak uváděl krajský soud; jde skutečně pouze o popis situace na východě země, o níž, jak již bylo uvedeno, nebylo a není mezi stěžovatelkou a žalobcem sporu.

[20] Za uvedené situace hodnotí Nejvyšší správní soud jako irelevantní, že se stěžovatelka v napadeném rozhodnutí k důkazním návrhům výslovně nevyjádřila. Ze správních rozhodnutí je zcela zřejmé, jaký je náhled správních orgánů na situaci na východě Ukrajiny, a také to, že je tento náhled shodný jako žalobcův. Z napadeného rozhodnutí tedy implicitně vyplývá, jak stěžovatelka nahlíží na žalobcovy důkazní návrhy, a pochybení spočívající v tom, že se o tomto svém náhledu výslovně nezmínila, je ryze formální a bez jakéhokoli reálného dopadu do žalobcových práv. Nejedná se proto o vadu, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí stěžovatelky a pro kterou by mělo být toto rozhodnutí zrušeno.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako důvodnou, rozsudek krajského soudu proto zrušil podle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu